

året, spares altså 46.500 kr. \times 15.000 kr. om året = 697.500.000 kr. om året.

Denne besparelse bør naturligvis anvendes til øget grundkapital i det almennyttige byggeri.

To faktorer vil imidlertid indvirke på besparelsens størrelse:

1. Den forøgede offentlige skatteindtægt som følge af den øgede beskæftigelse. 2. Udgiften på længere sigt til rentebidrag til de nybyggede almennyttige boliger. På længere sigt skulle jo imidlertid gerne hele beregningsgrundlaget blive ændret i forbindelse med gennemførelse af en grundlæggende forbedring af det almennyttige byggeris finansiering.

Det foreslås, at staten overtager hele grundkapitalinskuddet i det forøgede almennyttige byggeri, hvilket også indgår i beregningen ovenfor. Dette er nødvendigt, da kommunerne i øjeblikket er så pressede af krisebetingede ekstraudgifter, bloktilskudsnedskæringer m.v., at yderligere kommunale ekstraudgifter i forbindelse med nybyggeriet ville føre til kommunal modvilje mod at sætte byggeriet i gang.

Betydningen for det generelle huslejeniveau

Som afsluttende bemærkning bringes følgende citat fra bemærkningerne til forslaget fra november 1977:

»Opførelse af titusinder af boliger, som ellers ikke ville blive bygget, kan ikke undgå at forbedre lønarbejdernes stilling. Sådanne boliger vil praktisk taget uundgåeligt indgå i arbejderklassens forbrug, og de kan ikke – som så meget andet – uden videre fjernes igen eller f.eks. eksporteres til udlandet den dag privatkapitalen ikke længere har brug for stabilisering af hjemmemarkedet, men får bedre eksportvilkår. Boligerne står der, de indgår i lønarbejdernes forbrug, og de udgør i virkeligheden den eneste barriere mod grasserende huslejestigninger i den bestående udlejningsmasse som følge af det nye »omkostningsbestemte« lejeprincip.

Derfor er sikring af boligbyggeriet – hvis det sker på en måde, så støtten ikke kapitaliseres – samtidig en styrkelse af arbejderklassens stilling overfor kapitalen.«